

10 x blaho s Roskiádou 2020 alias 2021 v Nymburku

Blaho 1 – O žďárské Rosce jsem okrajově věděla, ale až letos v červenci došlo na moji odvalu zajít se podívat na jejich setkání. Neměla jsem úplně v plánu stát se členem, ale tak nějak to vyplynulo. Mluvílo se i o připravované Roskiádě a Eman do mě hustil, ať jedu, že je to fajn. Červíček se usadil v mé hlavě a vrtal a vrtal, až jsem se přihlásila a mohla vyhlížet ...

...**Blaho 2** – Občas jsem bloumala po internetu a hledala informace o uplynulých Roskiádách. Těšila jsem se, ale čím víc se to blížilo, tím víc jsem měla trému a pochybnosti. Tu začal hlodat druhý červík – ať svoji účast zruším... Ale to přece nejde! Kvůli Emanovi, kvůli těm, kteří hry připravují, ale hlavně kvůli sobě! Jak bych ten víkend strávila? Klasicky v kuchyni, možná na zahradě, péčí o rodinu a kde jsem já? Červíka jsem odhodila dveřmi, sice se občas vrátil oknem, ale neměl šanci. I když ráda cestuji vlakem, uvítala jsem Emanovu nabídku na svezení autem. Přece jenom – už tam byl a bude fajn mít po boku „ostříleného“ hráče. Zhruba po dvou hodinách pohodové a klidné jízdy (Eman řídil fakt skvěle, díky!) jsme odbočili ke Sportovnímu centru Nymburk. A tady nastalo...

...**Blaho 3** – Ve vstupní hale nebylo moc lidí, ale jak postupně přicházeli nebo procházeli, ozývalo se: „Ahoj! Čau! Hurá, konečně se vidíme! Rád/a Tě zase vidím! Tak co, dáme souboj?“ Po zápisu a nutných procedurách spojených s proticovidovými opatřeními jsme si vyzvedli klíče od pokojů. Eman byl trochu smutný, že má „samotku“, já měla „dvoják“, ale zatím jsem tam byla sama. Úplně mě nadchl pohled z okna na zeleň a líné slepé rameno Labe. Odložila jsem tašku a sedla si na židli. Koukala jsem na tu nádheru a v duchu jásala, že jsem jela. Že jsem to dala – navzdory pochybnostem, obávám, trochu i rodině... Očekávala jsem, kdo přijde, ale celé odpoledne nic. Až po večeři jsem se na chodbě potkala s trojicí (pro mě tehdy neznámých) lidí, kteří měli pokoj vedle mě. Teda – pokoj měli jenom dva, ta třetí osůbka byla moje spolubydlící Silvie z Rosky Havlíčkův Brod alias HavlBrod.

O **Blaho 4** – se postaral páteční večer s přednáškou Laury Janáčkové – docentkou klinické psychologie, autorkou knih o lidských vztazích a komunikaci, s několika tituly před i za, takže jí nefouká na jméno. Měla jsem o její přednášce jen malou představu díky záznamu z minulé Roskiády. Skutečnost ale předčila mé očekávání. Tolik smíchu, legrace, pohody a přitom moudra do hlavy – Štěstí, co je štěstí? Můůůška jenom zlatá, která za večera kol tvé hlavy chvátá...

Štěstí – vyjít schody, udělat něco v domácnosti. Sousedka nad tím mávne rukou, že to ona dělá taky a ještě mnohem víc. Jenomže se u toho nepotýká se ztíženou hybností a strašnou únavou. Jsem moc ráda, že tam toto svědectví zaznělo, protože já mám občas „výčitky“, že bych místo odpočinku mohla něco udělat, ale tělo prostě řekne ne. Nejsem příliš milovníkem hromadných akcí, ale tady jsem se cítila výborně. Kolem mě byla stovka lidí se stejnou diagnózou jako já, ale na nikom jsem neviděla smutek nebo lítost.

Blaho 5 – možná jako „blaho“ zpočátku nevypadalo, protože začalo v sobotu v sedm ráno venkovní rozvíčkou. Původně se nám (Roska ZR a HB) moc nechtělo, ale ještě v pátek večer padlo zásadní rozhodnutí: když už rozvíčku pro nás někdo připravuje, tak přece půjdeme! Cvičení po ránu a na čerstvém vzduchu – tak to už jsem hooóódně dlouho nedělala, naposledy možná na pionýrském táboře...Bylo to příjemné ranní protažení a dobrý start do herního dne. Po nástupu v tělocvičně, krátkém seznámení s programem a po zaznění slibů hráčů i

rozhodčích nás pozdravil Pavel Bělobrádek, politik se stejnou diagnózou jako já. Byla jsem nadšená, že ho vidím „naživo“. Pro mě osobně je to člověk, který má srovnané hodnoty (možná i díky nemoci) a pokud něco řekne, tak ví, proč to říká. Využila jsem příležitosti a poprosila o společné foto – blaho mimo plán! Nechala jsem si i podepsat společné triko (které jsme dostali), ale bohužel – podpis se vypral. Ale přesně vím, kde byl! Tady na zádech, těsně pod lemem!

A potom už jsme si začali hrát. I když trochu šlo i o diplomy, medaile a dárky, nechci psát „soutěžit“. Tady jsme si hráli a důležité bylo překonat sám sebe. Eman šel obhájit svoji zlatou z minulé Roskiády ve stolním tenise. Lanařil mě, ať jdu také. Jen to ne! Občas jsme to hráli na střední a pro mě to byla katastrofa! Natož teď, když mám občas „šilhavé“ vidění! Ale pozor! Silva začala pokoušet a uvažovat, že asi půjde a tak že bychom šly spolu? Naštěstí pro mě byl zájem žen velký a hlavní rozhodčí Dan řekl, že to stačí a že není nutné mít další hráčky. Uf, i když už jsem byla „nakousnutá“, výrazně se mi ulevilo. Po tomto „odmítnutí“ nebránilo nic tomu, abychom se Silvou vyrazili na okružní hráčskou trasu.

Hod na koš – basket - další šílená vzpomínka, tentokrát ze základní školy. Silva tam sázela jeden koš za druhým, rozhodčí pomalu nestíhal dělat čárky. U mě to bylo výrazně slabší, ale unesla jsem míč, který párkrát zabloudil i do koše.

Kop na bránu – fotbal – no, to bych se snad mohla trefit, i když opět nejsem fotbalový fanoušek. K mému překvapení, i tady si míč párkrát našel správný cíl.

Hod míčkem do koše – hop, hop, hop, dobrý, vedle, hop, hop, vedle – ale pro mě dobrý, i když některé míčky jsem ztratila zbytečně.

Pohlcuje mě nejen herní, ale i soutěžní atmosféra☺.

Šipky – ty se mají házet do terče, ne na rozhodčího. Naštěstí přežil, já také, ale mohla bych potrénovat.

Házení kroužků – to jsme hrávali s dětmi, když byly menší. Tak to bych mohla zvládnout. Opak byl pravdou – propadák na en-tou! Takže už vím, o co si mám napsat Ježíškovi, protože tady musím na kondičce velmi výrazně zapracovat.

Střelba hokejkou na branku – manžel je sice hokejista, ale pro mě jsou brusle tabu. Tady naštěstí nejsou potřeba, tak uvidíme. Snad sobě (a ani manželovi) neudělám ostudu. Není to nejhorší, je vidět, že pohled na hokejky doma má něco do sebe. Aspoň vím, jak se drží.

Hod koulí – mám trochu pocit, že je to všechno děs-běs vzpomínky na školní léta v tělocvičně. Tělocvik jsem milovala, ale moji specialitou byly krátké tratě, skok do dálky, případně hrazda... Hody míčkem do dálky nebo granátem na cíl - při té myšlence mám útrpný úsměv na rtech. Ale naštěstí tady to není na známky, hlavně jde o překonání sama sebe a o srandu. Ještě než jsem přišla na řadu, byla jsem „oslabena“ smíchem. Protože jak se tam všichni spoluhráči hecovali a povzbuzovali – to jsme řvali smíchy až k slzám. Ač jsem to nečekala, v hodu jsem podala skvělý výkon, tuším 5,7 metru. Tak tady jsem se opravdu překonala, měla jsem a stále mám z toho velkou radost.

Blaho 6 – Ačkoliv se týká hraní, je to samostatné moje blaho – bazén! Miluji plavání. Ještě před covidem jsem chodila téměř pravidelně do Hlinska do bazénu. Plavat, cvičit – nohy, záda, celé tělo. Byla jsem vždycky úplně blažená. Bohužel, potom bazény zavřeli, a když je znovu pootevřeli, už jsem v Hlinsku nepracovala. Takže plavání na Roskiádě byla jasná volba hned

od začátku. Šli jsme do toho se Silvou spolu. Po krátkém seznámení s trošku chladnější vodou se začalo závodit. Bazén hřměl povzbuzováním. Když jsem plavala já, myslela jsem jenom na tempa a rytmus. Ale i přes to jsem slyšela, jak mě „naši“ povzbuzují. Bylo to super!!! Roska měla bazén ještě zamluvený na hodinu večer. Rozhodně jsem toho chtěla využít. S Danou a Ivošem jsme přišli k bazénu, ve kterém byla obsazena pouze jedna dráha. Tak jsme si zabrali zbylé tři. To mě trošku překvapilo, že je tu tak volno. Ale chápu, že po náročném dni si kolegové potřebovali odpočinout. S Danou jsme si lebedili, že jsme jak milionářky, že máme bazén jenom pro sebe. A já si plavala a plavala, až téměř do šesti. Byla jsem možná jak máčená okurka, ale šťastná! Příjemně unavená, ale svobodná, voda ze mě odplavila stres, napětí, myšlenky proudily kolem mě, voda je unášela a zase vracela zpět. Prostě blaho...

Blaho 7 – Boccia – zcela neznámé slovo, neznámý sport. Teda ještě do nedávna, vlastně do začátku Roskiády. Je to vlastně sportovní úprava hry pétanque pro tělesně postižené. Základní rozdíl spočívá v herních míčích a povrchu. Míče jsou v případě boccii kožené a výrazně lehčí. Povrch hracího pole je rovný a hladký (zdroj internet). Se Silvou jsme procházeli tělocvičnou a dumali, ke kterému stanovišti zamíříme, když tu nás „odchytla“ rozhodčí u boccii. Podle jmenovek viděla, že jsme u ní ještě nebyli, tak alou! Jakže se to hraje? Jo, hází nebo kutálí se míčky a který bude nejbližší bílému, má to lepší. Tak míčku – kutululúúú! Daleko, blíž, daleko, odkoulela jsem si míčky a potom jsem se odkoulela sama, protože jsem do dalšího kola nepostoupila.

Po obědě jsme si tak se Silvou a Emanem seděli v tělocvičně a pozorovali ostatní hráče, jak zdolávají hry. Vtom se k nám přitočila Peťa (Štrausová – z Rosky HB a zároveň zdravotnice), že nás přihlásila jako smíšený tým do boccii. Tak jsme si šli společně zakoulet. A to tak dobře, že jsme postoupili. Po skončení dalšího klání: „Nevzdalujte se, budete pokračovat, postoupili jste.“ Koukali jsme na sebe, smáli jsme se, že vlastně nechápeme pravidla, ale postupujeme. A tak jsme vystoupali až k druhému místu!

Blaho 8 – Tak to je takové blaho pro žaludek a následně i tělo, prostě jídlo. Možná si někdo řekne, že je to přízemní požitek, ale kdo z nás ho nepotřebuje? S Danou jsme si říkali: „Hlavně je vše udělané, hotové, nemusíme nic vymýšlet, vařit a mýt nádobí.“ Oběd, večeře – výběr ze dvou jídel a několika příloh. No být tam týden, tak se nám všem srazí naše oblečení o několik velikostí. K snídani švédský stůl minimálně velikosti Francie se spoustou teplých i studených dobrot – několik druhů sýra, pečiva, zeleniny, ovoce, salátů... K pití káva, čaj, džus, voda... Ani jsem nevěděla, co si dát.

Bohužel, i v jídelně platila proticovidová opatření, takže když jsme ze čtyř míst udělali sedm, byli jsme poučeni, že to prostě nejde. Chodí na ně kontroly a je to hodně nepříjemné. Rozhodně jsme nechtěli přidělovat zbytečné problémy, tak jsme se s Roskou z HB družili na vzdálenost volného místa pro židli.

Blaho 9 – Tak to je určitě atmosféra. Všude, kde se v areálu pohybovali roskaři, zněl hovor, smích, ale hlavně společné fandění. Bylo jedno, jestli je hráč z Brna, Prahy, Žďáru, Brodu – všichni jsme byli jedna rodina a vzájemně se povzbuzovali. Úplně nejlepší to podle mě bylo při plavání, kdy se povzbuzování ještě násobilo uzavřeným dutým prostorem, a potom při kouli. Jak jsem psala v blahu 5, všichni se tak vzájemně hecovali, povzbuzovali a radovali z každé odchozené koule, že jsme brečeli smíchy.

Blaho 10 – To nemůže být nic jiného než společenský večer s vyhlášením výsledků. Kromě boccii jsme se Silvou výsledky nesledovali, proto bylo krásným a milým překvapením, když při vyhlášení nejlepších „basketbalistek“ zaznělo jako první Silviino jméno! Vyhrála zlatou a překvapeně a samozřejmě radostně vystoupala na nejvyšší stupínek. U našeho stolu zavládla radostná euforie. A nebyla poslední. Eman si šel pro zlato pro jistotu dvakrát a potom jsme všichni tři – Silva, Eman a já – vystoupali na druhé místo v turnaji družstev v boccii. Nejela jsem na Roskiádu pro medaili, ale přiznám se: moc mě potěšila. A boccia se stala mým oblíbeným sportem.

Po rozdání medailí a diplomů bylo hudební vystoupení kytaristů s brněnské Rosky. Bylo to nádherné, ale bohužel, v rozhovorech plného sálu jejich hudba trochu zanikala. Postupně se začali roskaři vytrácet, až nás tam zbyla hrstka „statečných“. Potom jsem si to opravdu užívala a mé hudební srdce plesalo. Se Silvou jsme seděli na stole a zpívali, tancovali (na zemi, ne na stole) a užívali si závěr krásného dne. Do pokojů jsme se odporoučeli až po jedenácté večerní, unavené, ale spokojené. Obě jsme usnuli během pár minut.

Nedělní snídaně byla volná, někteří se při ní loučili a postupně odjížděli, stejně tak Silva: „Díky, Silvo, za milou společnost a krásně prožitý víkend.“ My jsme se s Emanem rozhodli, že ještě zůstaneme na dopolední cvičení. Nové cvičitelky, které den před tím skládali cvičitelské zkoušky, nás provedli krásnou relaxací. Vše bylo v sedě, tak jsem si libovala, že aspoň některé cviky budu moci aplikovat v práci.

Cesta z Nymburku probíhala opět pod Emanovým řídicím umem v pohodě. I s krátkou protahovací zastávkou jsem byla doma po půl jedné, akorát k obědu s rodinou. Ale to už je jiná kapitola a jiné blaho...

Nejvyšší blaho = blaho bez čísla – Tak to je bezesporu ten nejsilnější zážitek z celé Roskiády - Pavlův výstup na stupně vítězů. Pavel vyhrál hru – „tref se hokejkou do míčku a potom do brány“. Pohybuje se převážně na vozíku a tak si na něm pro medaili přijel a asi měl původně v plánu zaparkovat před bednou. Ale ze sálu začalo povzbuzování, ať zkusí vystoupat. A Pavel stoupal. Několik párů rukou mu poskytovalo oporu a pomoc – rovnováha, jedna noha, druhá noha, pozor na pád dozadu. Za hřmotného povzbuzování celého sálu stanul Pavel na prvním místě. Stál tam jako vítěz nejen ve hře, ale hlavně jako vítěz nad sebou samým i nad nemocí. Pouze na některých fotkách je lehce vidět pár rukou, který ho přidržuje (patří tuším Danovi). Celý sál stál a tleskal tomuto VÍTĚZI a přiznám se, že v tu chvíli se mi objevily v očích slzy. To byl nejsilnější zážitek a prožitek z celé Roskiády 2020 alias 2021 v Nymburku. Prostě blaho bez čísla...

Milada Laštovicová
ROSKA Žďár nad Sázavou